

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 501/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júna 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti MARIANI GROUP, a. s., Púpavová 28, Bratislava, zastúpenej GHS Legal, s. r. o., Lazaretská 3/A, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Pavol Horňák, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 31 Cb 241/2012 z 22. júna 2015 a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cob 238/2015 z 30. októbra 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti MARIANI GROUP, a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. januára 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti MARIANI GROUP, a. s., Púpavová 28, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej GHS Legal,

s. r. o., Lazaretská 3/A, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Pavol Horňák, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 31 Cb 241/2012 z 22. júna 2015 a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Cob 238/2015 z 30. októbra 2015.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je účastníčkou konania o určenie neplatnosti právneho úkonu vedeného okresným súdom pod sp. zn. 31 Cb 241/2012 v procesnom postavení žalobkyne. Sťažovateľka sa návrhom z 30. januára 2015 domáhala prerušenia konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Okresný súd uznesením sp. zn. 31 Cb 241/2012 z 22. júna 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) návrh sťažovateľky na prerušenie konania zamietol. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka v zákonnej lehote odvolanie. Krajský súd uznesením sp. zn. 3 Cob 238/2015 z 30. októbra 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľky „... bolo uznesením okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu jednoznačne porušené základné právo sťažovateľa na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a tým aj právo sťažovateľa na súdnu ochranu a inú právnu ochranu garantovanú v čl. 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods.1 Dohovoru“.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

«Okresný súd Bratislava I napriek mnohým vyjadreniam účastníkov konania... sa obmedzil len na strohé konštatovanie určitých skutočností (aj to nesprávne zistených) a sťažovateľovi reálne odňal možnosť oboznámiť sa s tým, ako sa súd vysporiadal s ním uvádzanými relevantnými dôvodmi pre prerušenie konania. Z tohto pohľadu je Uznesenie nielen celkom nepresvedčivé, ale najmä v žiadnom prípade nenapĺňa ústavnú požiadavku dostatočného odôvodnenia, tak aby sa žalobca dokázal stotožniť s prijatými závermi alebo čo i len spoznať právne alebo skutkové závery súdu...»

Okresný súd Bratislava I sa nielenže s argumentáciou sťažovateľa nevysporiadal, ale ani neuviedol dôvody prečo tak neurobil, k čomu bol podľa ustanovenia § 157 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „OSP“) povinný.»

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka argumentuje:

«Sťažovateľ sa legitímne spoliehal, že uznesenie okresného súdu, ktoré očividne porušuje základné ľudské právo sťažovateľa na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, zruší odvolací súd, resp. aspoň doplní jeho odôvodnenie tak, aby zodpovedalo štandardom a požiadavkám odôvodnenia rozhodnutia v demokratickom a právnom štáte. Paradoxne však Krajský súd v Bratislave, aj napriek tomu, že ho sťažovateľ na nedostatočné odôvodnenie uznesenia okresného súdu upozorňoval priamo vo svojom odvolaní, na túto skutočnosť vôbec nereagoval a vo svojom uznesení bol ešte strohejší ako Okresný súd Bratislava I, pričom iba konštatoval: „vecnú správnosť napadnutého uznesenia“ a odkázal na jeho „odôvodnenie“. Pre úplnosť musíme uviesť aj to, že uznesenie krajského súdu, ktoré potvrdzuje uznesenie okresného súdu obsahuje aj krátke doplnenie, ktoré však taktiež nemožno v právnom štáte považovať za dostatočné.

Takéto strohé odôvodňovanie rozhodnutí spôsobuje ich nepreskúmateľnosť a sťažovateľ nie je voči strohým odôvodneniam schopný argumentovať vecne, čím je mu zabránené hájiť svoje práva v súdnom konaní. Súd je oprávnený dôvodiť, že argumenty účastníka konania sú irelevantné alebo nesprávne, avšak k takémuto konštatovaniu by musel dostatočne vysvetliť, z akého dôvodu tieto argumenty účastníka za irelevantné alebo nesprávne považuje...»

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa - spoločnosti MARIANI GROUP, a. s., so sídlom Púpavová 28, 841 04 Bratislava, IČO: 35 854 057, na súdnu a inú právnu ochranu zaručené čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky, resp. právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 22. 06. 2015, č. k. 31 Cb/241/2012-615

v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. 10. 2015, č. k. 3 Cob/238/2015-639 porušené.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. 10. 2015, č. k. 3 Cob/238/2015-639 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Bratislava I je spoločne a nerozdielne s Krajským súdom v Bratislave povinný nahradiť sťažovateľovi - spoločnosti MARIANI GROUP, a. s... náhradu trov právneho zastúpenia v sume 363,79 EUR s DPH (za 2 úkony právnej služby v sume 2 x 143,-EUR - príprava a prevzatie zastúpenia a písomné podanie/ústavná sťažnosť + 2 x režijný paušál 2 x 8,58 EUR + 20% DPH), na účet právneho zástupcu sťažovateľa -advokátskej kancelárie GHS Legal, s. r. o... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľka namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu, ktorým zamietol jej návrh na prerušenie konania.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka využila svoje právo podať proti napadnutému uzneseniu okresného súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

V súvislosti s predbežným prerokovaním tejto časti sťažnosti ústavný súd považuje za potrebné vzhľadom na svojej ústavnej postavenie poukázať na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za

zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko

z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj krajský súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

Sťažovateľka v sťažnosti predovšetkým namieta, že krajský súd napadnuté uznesenie nedostatočne odôvodnil, pričom *„absolútne nebral do úvahy väčšinu argumentov sťažovateľa“*, a vyjadruje názor, že *„takéto strohé odôvodňovanie rozhodnutí spôsobuje ich nepreskúmateľnosť“*.

Ústavný súd pri skúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 250/09).

Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia okrem iného uvádza:

„Súd v danom prípade posúdil návrh žalobcu na prerušenie konania a zistil, že tento nie je dôvodný. Prejudiciálnosť podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP znamená podmienenie určitej právnej otázky, od vyriešenia ktorej je priamo závislý výsledok sporu, vyriešením inej právnej otázky. V danej právnej veci podmienenosť výsledku tohto konania výsledkom trestného konania, sp. zn.: ČVS: KRP-93/2-VYS-BA-2014, nie je daná. Z obsahu predložených uznesení vydaných v rámci trestného konania ČVS: KRP-93/2-VYS-BA-2014 súd zistil, že trestných činov porušenia povinností pri správe cudzieho majetku a poškodzovania veriteľa sa mal pán [REDAKOVANÉ] dopustiť nie tým, že uzavrel kúpnu zmluvu ale tým, akým spôsobom následne finančné prostriedky, ktoré predstavovali kúpnu cenu za kúpu nehnuteľností, použil. V danom prípade chýba reálna väzba medzi sporovým konaním 31 Cb/241/2012 a výsledkom trestného konania, sp. zn. ČVS: KRP-93/2-VYS-BA-2014.

Na to aby bol daný dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1, písm. b) OSP musí ísť o otázku, bez vyriešenia ktorej súd nemôže vo veci rozhodnúť a zároveň musí byť splnená podmienka, že túto otázku si súd nie je oprávnený vyriešiť sám. Predmetom sporu vo veci 31 Cb/241/2012 je určenie neplatnosti kúpnej zmluvy a to pre jej rozpor s dobrými mravmi. Výsledok trestného konania vo veci sp. zn. ČVS: KRP-93/2-VYS-BA-2014, má byť jedným z viacerých dôvodov pre určenie neplatnosti napadnutej kúpnej zmluvy, čo uviedol samotný žalobca vo svojom návrhu na prerušenie konania. Nakoľko sa jedná len o jeden z viacerých dôvodov pre požadované určenie, nie sú splnené podmienky na prerušenie konania. V predmetnej veci súd môže rozhodnúť na základe posúdenia ostatných namietaných dôvodov, ktoré majú zakladať neplatnosť zmluvy bez toho, aby boli poškodené oprávnené záujmy žalobcu. V danom prípade má výsledok trestného konania len podporný charakter a rozhodnutie súdu od neho nie je závislé.

Súd prihliadol aj na zásadu hospodárnosti a rýchlosti súdneho konania, pričom má za to, že v konaní môže pokračovať aj bez vyčkania na právoplatné skončenie trestného konania vedeného Krajským riaditeľstvom policajného zboru v Bratislave pod sp. zn. ČVS: KRP-93/2-VYS-BA-2014 a preto návrh žalobcu zo dňa 30. 01. 2015 zamietol.“

Krajský súd v posudzovanom prípade v zmysle zásad upravených v § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku preskúmal napadnuté uznesenie okresného súdu spolu

s konaním, ktoré mu predchádzalo, pričom vec prerokoval bez nariadenia pojednávania v súlade s § 214 ods. 2 OSP.

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V súvislosti so sťažnostnou argumentáciou sťažovateľky ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, v ktorej sa okrem iného uvádza:

„Odvolací súd konštatuje vecnú správnosť napadnutého uznesenia a odkazuje na jeho odôvodnenie. K odvolaniu žalobcu odvolací súd dopĺňa, že za danej procesnej situácie, ak konanie o neplatnosť právneho úkonu prebieha viac ako 2 roky, je prerušenie tohto konania podľa O. s. p. do právoplatného skončenia trestného konania sp. zn. ČVS: KRP-93/2-VYS-BA-2014, spomedzi iných možných opatrení (vyriešenie tzv. predbežnej otázky) najzdlhvejším opatrením v postupe súdu pri vedení konania, pretože ochrana práv účastníkov tohto súdneho konania by sa mohla reálne naplňať až po právoplatnom skončení trestného konania. Navyac výsledky trestného konania nie sú jedinou možnosťou, ako dospieť k záveru, či kúpna zmluva o prevode nehnuteľností je absolútne neplatná a či boli poškodené oprávnené záujmy žalobcu. Na základe vyššie uvedeného je zrejmé sledujúc zásadu hospodárnosti, že prerušenie konania nie je dôvodné. Prvostupňový súd dostatočne zohľadnil požiadavku rýchlej a účinnej ochrany práv účastníkov konania vyplývajúcu z § 6 O. s. p. ako i možnosť iných procesných opatrení týkajúcich sa vedenia tohto súdneho konania.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnuté uznesenie v súlade s ust. § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.“

Z citovaných častí napadnutého uznesenia okresného súdu i krajského súdu možno vyvodiť, že všeobecné súdy svoj záver, že návrh na prerušenie konania nie je dôvodný, založili na skúmaní podmienok, či ide o otázku, bez vyriešenia ktorej súd nemôže vo veci

rozhodnúť, a zároveň či túto otázku nie je oprávnený vyriešiť sám. I keď možno dať za pravdu sťažovateľke, že odôvodnenie napadnutých rozhodnutí súdov je stručné, prihliadajúc na ich povahu a okolnosti posudzovanej veci, ústavný súd zastáva názor, že dostatočne, zrozumiteľne a ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodňuje prijatý právny záver o nesplnení podmienok pre obligatórne prerušenie konania.

Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a označeným základným právom podľa ústavy a právom podľa dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2016